

Arrest

nr. 102 539 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Deense nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 april 2011, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Verzoekster dient op 19 mei 2011, in de hoedanigheid van echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid neemt op 30 september 2011 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 74 694 van 7 februari 2012 verwerpt de Raad het tegen de beslissingen van 30 september 2011 ingestelde beroep.

1.4. Verzoeker dient op 29 februari 2012 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving en wordt op 15 maart 2012 in het bezit gesteld van de E-kaart. Verzoekster, en haar minderjarige kinderen, worden op 24 april 2012 in het bezit gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 9 november 2012 de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 19 januari 2012 aan verzoekers ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit: Denemarken, [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een nieuwe aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 29/02/2012, en verkreeg de E-kaart op 15/03/2012. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 31/08/2012 werd uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie.

Betrokkene legde nadien een bewijs van inschrijving voor het volgen van Nederlandse lessen (9u/week), een verklaring van het OCMW Gent en één sollicitatiebewijs voor.

Uit de verklaring van het OCMW blijkt dat betrokkene sinds 27/03/2012 niet meer is tewerkgesteld en sinds 28/03/2012 leefloon ontvangt. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Zijn beperkte kennis van het Nederlands vormen klaarblijkelijk een belangrijk struikelblok bij het vinden van werk. Ondanks het voorleggen van één bewijs van sollicitatie, blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene sinds zijn laatste dag tewerkstelling op 27/03/2012 de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken, al was het maar in interimverband of op proef. De duur van de inactiviteit, ondertussen ruim zeven maanden, is niet bevorderlijk om kans te maken op de arbeidsmarkt. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene over een concreet voorstel beschikt om in de nabije toekomst te worden aangesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene dus beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in derde categorie als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

De beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt:

"In uitvoering van artikel 42quater en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit :Marokko, [...].

+ minderjarige kinderen: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw kwam op 24/04/2012 een verblijfskaart als Familielid van een Burger van de Unie (F-kaart) na een aanvraag tot inschrijving in functie van haar Deense echtgenoot [...].

Gezien het verblijfsrecht van de man wordt beëindigd met een bevel om het grondgebied te verlaten (zie aparte bijlage 21 voor meneer [...]), dient eveneens een einde te worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42§quater, §1,1° van de wet van 15/12/1980. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 31/08/2012 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn om gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien het verblijfsrecht van de vader [...] werd beëindigd, dient het verblijfsrecht van de kinderen overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 eveneens beëindigd te worden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun vader vergezellen gezien zij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun vader moeten ze zich evengoed kunnen ontwikkelen, kunnen opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3.1. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat dient te worden aangenomen dat enkel verzoeker beschikt over het vereiste persoonlijke belang teneinde op te komen tegen de eerste bestreden beslissing, nu deze beslissing enkel op hem betrekking heeft.

3.1.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoekers stellen vast dat artikel 42 bis par. 1 de vertaling betreft van artikel 14 par. 2 2de van de richtlijn met betrekking tot het vrij verkeer van burgers die zich in een lidstaat willen vestigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal het met verzoekers eens zijn dat de nationale wet in overeenstemming dient te zijn met de bovenvermelde richtlijn. Er bestaat geen twijfel meer over het feit dat Europese wetgeving voorgaat boven de nationale wetgeving.

Artikel 14 van de richtlijn laat inderdaad toe in specifieke gevallen van twijfel er een controle kan zijn door de autoriteiten om na te gaan of verzoekers nog voldoen aan de voorwaarden.

Verzoekers stellen vast dat artikel 42 bis par. 1 enkel en alleen stelt De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan. Verzoekers stellen vast dat het woord specifieke gevallen niet voorkomt in de Belgische wetgeving.

Uit een lezing van de nationale wet kan de minister in alle gevallen en op ieder tijdstip controleren of aan de voorwaarden al dan niet is voldaan. Verzoeker stelt vast dat dit een ruimere invulling is dan wat de richtlijn heeft voorzien. De richtlijn spreekt enkel en alleen over specifieke gevallen.

Artikel 14 par. 2 2de lid gaat nog verder door te stellen dat De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. De Raad zal samen met verzoekers vaststellen dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen. Door deze toevloed van zaken blijkt dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie.

Ook deze stelselmatige en systematische verificatie gaat in tegen de richtlijn.

Gezien artikel 14 par. 2 2de lid richtlijn expliciet stelt dat de minister slecht:

- *in specifieke gevallen*
- *niet stelselmatig*

kan overgaan tot verificatie dient zij conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te motiveren waarom zij in huidige geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie.

Artikel 2 en 3 vereisten dat de minister in zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft tot verificatie aantoont waarom huidige casu een specifiek geval vindt en waarom hij nu overgaat tot verificatie.

Nergens in de motivering blijkt waarom verwerende partij op 9 november 2011 (dus kort na de 6 maanden) een verificatie uitvoer[t].

Artikel 42 bis par. 1 laat inderdaad controles toe doch deze controles dienen in overeenstemming te zijn met de richtlijn in het bijzonder met artikel 14 par. 2 2de . Verwerende partij gaat bij de toepassing van artikel 42 par. 1 buiten zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn.

Artikel 14 par. 2 2de voorziet aldus impliciet dat verwerende partij dient te motiveren ‘waarom’ zij tot verificatie overgaat en waarom zij dit doet in huidige ‘specifiek’ geval.

Verzoekers kunnen aldus niet nagaan wat er zo specifiek aan hun zaak is dat er op 9 november 2012 werd overgegaan tot verificatie en waarom verwerende partij op 9 november 2012 overgegaan is tot verificatie.

Verwerende partij heeft aldus op onvoldoende wijze gemotiveerd. Derhalve is er niet voldaan aan de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.

Door onvoldoende te motiveren en niet te kijken naar de richtlijn in het bijzonder naar artikel 14 is verwerende partij tot een onredelijke beslissing gekomen. [...]”

3.1.2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gesteld dat verzoeker zijn verklaring van inschrijving bekwaam als werknemer/werkzoekende, doch dat verzoeker sinds 27 maart 2012 niet langer is tewerkgesteld en de termijn van zes maanden bedoeld in artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet waarbinnen hij het statuut van werknemer behield reeds ruimschoots overschreden is. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker evenmin als werkzoekende kan worden beschouwd daar hij indien hij een reële kans op tewerkstelling had, reeds aan de slag zou zijn geweest. Hierbij wordt ook verwezen naar zijn beperkte kennis van het Nederlands, het gegeven dat hij sinds 27 maart 2012 zelfs niet de kans heeft gekregen om één dag te werken, al was het maar in interimverband of op proef, het gegeven dat een duur van inactiviteit van ruim zeven maanden niet bevorderlijk is om kans te maken op de arbeidsmarkt en dat hij geen concreet voorstel voorlegt om in de nabije toekomst te worden aangesteld. Daarnaast wordt gesteld dat de bestaansmiddelen waarover verzoeker beschikt ter beschikking worden gesteld door het OCMW en dat dit niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre ook nog wordt aangegeven dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel merkt de Raad op dat verzoeker, nu hij een verklaring van inschrijving bekwaam als werknemer/werkzoekende, zich niet bevindt in de situatie waarin deze beëindigingsgrond vervat in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt. Dit motief betreft evenwel een tweede, en overtuigend motief, dat niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder diende te motiveren "*waarom [h]ij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie*" van de verblijfsvoorwaarden, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zo ver gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – en het hierin vervatte begrip "afdoende" – slechts betrekking heeft op de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zich niet uitstrekt tot een aan de bestreden beslissing voorafgaandelijk genomen beslissing tot het voeren naar een controle of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden waarbij verweerder tevens over een zekere beoordelingsbevoegdheid beschikt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat een dergelijke formele motiveringsplicht zou volgen uit artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2.2. Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoeker geeft aan dat verweerder bij zijn toepassing van voormelde bepaling "*zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn*" te buiten gaat. Hij doelt hierbij op artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Hij lijkt aldus aan te geven dat voormelde bepaling niet correct werd omgezet in de nationale wetgeving of minstens dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast op een wijze die niet in overeenstemming is met voormelde richtlijn.

Artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden.

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.”

Overeenkomst artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde “zonodig” controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gelet op het woord “zonodig” kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat op grond van deze bepaling de minister of zijn gemachtigde “in alle gevallen en op ieder tijdstip” kan controleren of nog is voldaan aan de voorwaarden. Hieruit blijkt immers duidelijk dat er voor de minister of zijn gemachtigde een aanleiding dient te bestaan om over te gaan tot een controle, en dat dit niet stelselmatig mag gebeuren. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt verder ook dat de wetgever de omvang van bovenstaande heeft willen conformeren aan de bepalingen van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Zo wordt er gesteld dat: “De § 1 stelt als algemene regel dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer de burger van de Unie niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op lang verblijf, zoals bepaald in artikel 40, § 4, en artikel 40bis, § 4, tweede lid. Deze voorwaarden kunnen zonodig gecontroleerd worden. Dit is een omzetting van artikel 14.2 van de richtlijn, dat bepaalt dat het verblijfsrecht slechts behouden blijft zolang zij voldoen aan deze voorwaarden, en dat de lidstaten in specifieke gevallen van redelijke twijfel, deze voorwaarden kunnen verifiëren.” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, p. 50). Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze bepaling niet in overeenstemming is met, of ruimer is dan, artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dat voorziet dat een dergelijke controle slechts in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden kan plaatsvinden en dit niet op stelselmatige wijze.

Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet toepast op een wijze die niet in overeenstemming zou zijn met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad stelt immers vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verweerder overging tot een controle of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf nadat hij door de POD Maatschappelijke Integratie ervan in kennis werd gesteld dat verzoeker sinds 28 maart 2012 – zijnde minder dan een maand na het verkrijgen van de E-kaart – reeds opnieuw steun ontving van het OCMW. Op grond van het dossier blijkt aldus dat er wel degelijk een gerechtvaardigde reden voorhanden was die verweerder deed besluiten tot een controle van de verblijfsvoorwaarden, waarbij verzoeker bij schrijven gedateerd op 31 augustus 2012 werd uitgenodigd zijn huidige activiteiten toe te lichten. Verzoeker legde in het kader van de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving ook slechts een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, met name tot 3 mei 2012, voor. Verzoeker maakt verder ook in geen geval aannemelijk dat louter op grond van “de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen” zou kunnen worden besloten dat de minister of zijn gemachtigde stelselmatig overgaat tot een controle van de verblijfsvoorwaarden, laat staan dat op grond hiervan blijkt dat ook in huidig voorliggende zaak er geen gerechtvaardigde reden voor een controle van de verblijfsvoorwaarden voorhanden was.

Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG is niet aangetoond.

3.1.2.2.3. Verzoeker geeft verder, onder verwijzing naar het gegeven dat de motivering van de beslissing onvoldoende zou zijn en dat deze beslissing werd genomen zonder rekening te houden met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG, eveneens aan dat de eerste bestreden beslissing niet op redelijke wijze is genomen. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.1.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 7, § 3, c) van de richtlijn 2004/38/EG *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekers verwijzen naar hetgeen werd uiteengezet in hun inleiding van het verzoekschrift. Als bewuste werknemer heeft verzoeker zich aangesloten bij de vakorganisatie die voor zijn belangen opkomt.

Verzoeker vermoede dat hij meer werd uitgebuit dan wettelijk was toegestaan. De uitbuiten, de werkgever, lapt zijn laars aan de dwingende bepalingen van de wet op bescherming van het loon. Verzoeker wordt overduidelijk te weinig betaald voor de diensten die hij verricht voor zijn uitbuiters.

Zijn vakorganisatie richt een schrijven aan verzoeker. Zoals hierboven besteld is de uitbuiters niet gediend met personen die zich niet slaafs opstellen en de vakorganisatie erin betrekken. Derhalve werd verzoeker ontslagen in maart 2012.

Verzoeker is aldus onvrijwillig werkloos geworden.

Verzoekers verwijzen naar de relevante wetgeving.

Artikel 7 par. 3 c) stelt:

Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige:

c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden;

Artikel 42 bis par. 2 stelt: [...]

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij zich veel te veel vastpunt op de termijn van 6 maanden. Deze 6 maanden is in de richtlijn gesukkeld door het arrest van het Hof van Justitie dd 26 februari 1991 (case C-292/89).

De termijn van zes maanden is echter geen verval termijn. Het is een richt termijn. Het is niet omdat verzoeker meer dan 6 maanden onvrijwillig werkloos is geworden dat hij in de 10de maand geen werk meer zou gevonden hebben.

Het weze duidelijk dat verzoeker valt onder hetgeen geschreven staat in artikel 7 par. 3 c). Zoals hierboven gesteld is verzoeker onvrijwillig werkloos geworden omdat hij voor zijn rechten opkomt. Mocht verzoeker niet voor zijn rechten zijn opgekomen was hij waarschijnlijk nog werkzaam bij de firma [A. A.]. Gezien zijn vakorganisatie dreigde met de sociale inspectiediensten naar zijn werkgever te sturen, wordt verzoeker ontslagen. Door het feit dat hij aldus opkomt voor zijn rechten wordt hij nu nogmaals gestraft omdat hij zijn verblijfsrecht kwijt geraakt omdat hij meer dan 6 maanden werkloos is geworden. De aangifte van verzoeker van de uitbuiting door [A. A.] zou dienen beloont te worden. [A. A.] buit niet alleen verzoeker uit doch vervalst op deze wijze de concurrentie. De concurrenten die de wetgeving wel naleven en hun personeel wel correct betalen dienen hun diensten duurder aan te rekenen aan hun klanten.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij met de aangifte van verzoeker van de wetsovertreding van zijn werkgever geen rekening houdt. Door de daad van verzoeker wordt oneerlijke concurrentie verbannen zodat de vrije markt op een ‘eerlijke wijze’ kan werken.

Verwerende partij heeft inderdaad op 31 augustus 2012 verzoekers gevraagd bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige situatie. Verzoekers hebben inderdaad stukken meegebracht naar de gemeentelijke diensten. Verzoekers zijn formeel en stellen dat zij inderdaad de brieven van het ACV hebben getoond. Doch de ambtenaar van de Stad GENT zei dat dit allemaal niet belangrijk was. De ambtenaar van de Stad GENT heeft enkel en alleen het bewijs van inschrijven, de verklaring van het OCMW en het sollicitatiebewijs aangenomen en overgemaakt aan verwerende partij. Verzoekers zijn als het ware misleidt door de ambtenaar van de Stad GENT die als postbode en filter werkt voor verwerende partij. Verzoeker zijn formeel dat het niet aan de ambtenaar is om stukken te zuiveren en te stellen dat deze niet belangrijk zijn. Het bewijs van aanklacht van de uitbuiters door verzoeker is wel degelijk van belang want net daardoor heeft verzoeker zijn werk verloren.

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij zich veel te veel vastpunt op de termijn van 6 maanden. Deze 6 maanden is in de richtlijn gesukkeld door het arrest van het Hof van Justitie dd 26 februari 1991 (case C-292/89).

De termijn van zes maanden is echter geen verval termijn. Het is een richt termijn. Het is niet omdat verzoeker meer dan 6 maanden onvrijwillig werkloos is geworden dat hij in de 10de maand geen werk meer zou gevonden hebben.

Verzoekers zijn aldus van oordeel dat zijn ooit de kans hebben gehad door de gemeentelijke ambtenaren om aan dienst vreemdelingenzaken duidelijk te maken dat hij 'onvrijwillige werkloos' is geworden. Dat in zich zelf als het ware heeft opgeofferd in de naam van een 'eerlijke vrije markt' waarin de spelregels voor iedereen het zelfde zijn. Als dank daarvoor wordt zijn verblijfsrecht en dit van zijn echtgenote afgenomen.

Mocht de dienst vreemdelingenzaken dat geweten hebben en deze informatie in hun beslissing hebben opgenomen kon de dienst vreemdelingenzaken nooit tot huidige onredelijke beslissing zijn gekomen. Het mis alle redelijkheid om verzoekers verblijfsrecht te ontzeggen omdat hij het durfde om in te gaan tegen de almacht van zijn uitbouter.

Hieruit volgt dat de dienst vreemdelingenzaken niet alle informatie op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en bestudeerd om hieruit een redelijke beslissing te nemen. Het is duidelijk dat de beslissing onredelijk dient beschouwd te worden. Ieder normaal denkend mens zou het inderdaad onredelijk vinden om het verblijfsrecht af te nemen van iemand het aandurft zijn werkgever aan te spreken dat hij op een niet correcte wijze wordt behandeld."

3.1.3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking hieromtrent in het eerste middel.

3.1.3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens door hem aangevoerde schending van de bepalingen van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

[...]

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

[...]"

In de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker niet langer als werknemer kan worden beschouwd nu hij sinds 27 maart 2012 niet meer is tewerkgesteld en ook de termijn van zes maanden in artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet waarbinnen verzoeker nog beschouwd kon worden als werknemer ruimschoots is overschreden. Verweerder betwist in de eerste bestreden beslissing als dusdanig niet dat verzoeker onvrijwillig werkloos is geworden en dat hij gelet op voormelde bepaling nog zes maanden nadat hij onvrijwillig werkloos werd als werknemer diende te worden beschouwd. Hij geeft wel aan dat deze termijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing ruimschoots is verstreken.

Verzoeker betoogt dat verweerder de termijn van zes maanden, waarbinnen de vreemdeling overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet nog als werknemer dient te worden beschouwd, heeft gehanteerd als een vervaltermijn, waar het desbetreffende artikel – evenals het artikel 7.3 van de richtlijn 2004/38/EG – stelt dat het statuut *"ten minste"* zes maanden behouden blijft en deze termijn slechts een richttermijn betreft.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel geenszins dat verweerder deze termijn als een strikte vervalt termijn heeft gehanteerd, nu niet onmiddellijk na zes maanden nadat verzoeker onvrijwillig werkloos werd deze beslissing werd genomen doch wel ruim zeven maanden na de onvrijwillige werkloosheid van verzoeker. Verzoeker toont ook niet aan dat het motief in de eerste bestreden beslissing dat hij niet langer wordt beschouwd als werknemer kennelijk onredelijk zou zijn. In zoverre verzoeker nog stelt dat *“het niet [is] omdat [hij] meer dan 6 maanden onvrijwillig werkloos is geworden dat hij in de 10de maand geen werk meer zou gevonden hebben”*, merkt de Raad op dat dit een louter hypothetisch betoog is en er niet blijkt op welke wijze dit afbreuk zou doen aan de eerste bestreden beslissing. Louter ten overvloede merkt de Raad bovendien nog op dat noch in het administratief dossier, noch bij huidig verzoekschrift een attest van inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling voorligt, zodat de Raad zelfs niet kan vaststellen dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet waarin hij tijdelijk zijn statuut van werknemer behoudt.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar de omstandigheden waarin hij zijn werk verloor – en waarbij hij stelt dat hij werd ontslagen omdat hij de vakbond inschakelde om op te komen tegen inbreuken door zijn werkgever –, merkt de Raad op dat niet blijkt dat hij gegevens in deze zin aanbracht aan het bestuur. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing met deze gegevens geen rekening kon houden. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk bewijsstukken hiervan had overgemaakt aan de ambtenaar van de stad Gent doch dat deze weigerde om deze stukken in ontvangst te nemen en over te maken aan verweerder. De Raad kan op dit punt evenwel enkel vaststellen dat dit gegeven op geen enkele wijze blijkt uit het rechtsplegingsdossier en dat verzoeker ook in gebreke blijft hiertoe een (begin van) bewijs aan te brengen. Deze bewering van verzoeker kan op geen enkele wijze worden nagegaan en kan dan ook niet voor waar worden aangenomen. Verder dringt de vaststelling zich ook op dat de reden die verzoeker zelf geeft voor zijn ontslag niet overeenstemt met de reden van ontslag zoals deze wordt gegeven in de verklaring van het OCMW van 19 oktober 2012 die hij overmaakte voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing. Hierin is immers sprake van een ontslag ten gevolge van een ongeval thuis waardoor hij zijn job niet kon verderzetten. In ieder geval kan louter op grond van de achterliggende redenen voor ontslag nog niet worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder oordeelde dat verzoeker ruim zeven maanden na zijn laatste dag tewerkstelling niet langer kon worden beschouwd als werknemer.

Verzoeker weerlegt met zijn tweede middel het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing dat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, niet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt niet.

3.1.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder bij schrijven van 31 augustus 2012 een uitnodigingsbrief heeft overgemaakt aan verzoeker, waarin hem werd gevraagd recente bewijzen voor te leggen met betrekking tot zijn huidige activiteiten en waarbij hij in kennis werd gebracht van het gegeven dat een controle werd doorgevoerd of hij nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Dit schrijven werd hem op 23 oktober 2012 ter kennis gebracht. Verzoeker werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing aldus wel degelijk de mogelijkheid gegeven om de stukken en gegevens aan te brengen die nuttig zouden zijn in het kader van de controle die verweerder voerde of hij nog steeds voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Zoals hierboven reeds aangegeven kan niet worden vastgesteld dat verzoeker hiertoe stukken van het ACV heeft trachten voor te leggen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.2. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

3.2.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat dient te worden aangenomen dat enkel verzoekster beschikt over het vereiste persoonlijke belang teneinde op te komen tegen de tweede bestreden beslissing, nu deze beslissing enkel op haar betrekking heeft.

3.2.2.1. Verzoekster stelt als volgt:

“De beslissing van [...] is het gevolg van de beslissing van eerste verzoeker zijnde [...]

Gezien de beslissing van [...] vernietigd dient te worden dient tevens de beslissing van [...] te worden vernietigd. De beslissing van [...] is de bijzaak die de hoofdzaak volgt. Het is duidelijk dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [...] de hoofdbeslissing is en dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht de bijzaak is.

Bovendien verwijst de beslissing van [...] uitdrukkelijk naar de beslissing van eerste verzoeker.

Dus ook de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht voor [...] dient tevens te worden vernietigd.”

3.2.2.2. Verzoekster beperkt zich, wat de tweede bestreden beslissing betreft, louter tot het verwijzen naar de onwettigheid van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot. Zij voert geen eigen middel aan gericht tegen de in haar hoofde genomen beslissing. Op dit punt kan het bijgevolg volstaan op te merken dat geen gegrond middel werd aangevoerd door verzoeker tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Besluitend dient te worden gesteld dat verzoekers geen gegrond middel hebben aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS